

Sygn. akt I CSK 3655/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa Bank S.A. w W. (poprzednio Bank1 S.A. w W.)
przeciwko M. Ł. i A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 grudnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt I ACa 1094/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2021 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację Banku1 S.A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 21 sierpnia 2020 r., którym oddalone zostało jego powództwo przeciwko M. Ł. i A. S. o zapłatę.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu odwoławczego Bank oparł na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 232 zd. 2 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 327¹ § 1 pkt 1 i art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 5, art. 65 § 1 i 2 oraz art.

65 § 1 i 2 w zw. z art. 385¹ § 1 i art. 385² k.c., wnosząc o przyjęcie tej skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż decyzją z dnia 29 września 2022 r. z dniem 3 października 2022 r. w stosunku do powodowego Banku została wszczęta przymusowa restrukturyzacja z zastosowaniem instrumentu przymusowej restrukturyzacji w postaci przeniesienia na instytucję pomostową praw majątkowych i obowiązków tego Banku (art. 191 ust. 1 w zw. z art. 188 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, jedn. tekst: Dz. U. z 2022 r., 793 ze zm.). Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie przedmiotem sporu jest typowy kredyt złotówkowy, nie wchodzi w rachubę przewidziane w tej decyzji wyłączenia praw i zobowiązań majątkowych. Aktualnie instytucją pomostową, która wstąpiła w miejsce Bank S.A. w W., w tym w odniesieniu do postępowań sądowych toczących się z jego udziałem, jest Bank S.A. w W..

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarga kasacyjna Banku warunkom tym nie czyni zadość.

Skarżący nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Prawidłowe uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49,

z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.). Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” jej zasadności, nie może natomiast sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności. Uzasadnienie wniosku powoda nie zawiera argumentacji prawnej przekonującej o oczywistym charakterze zarzucanych w skardze naruszeń prawa, który ewentualnie mógłby świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Skarżący nawet nie powołał się wyraźnie na taki kwalifikowany charakter zarzuconych w skardze naruszeń prawa. Uzasadnienie wniosku sprowadza się jedynie do przytoczenia większości zarzutów kasacyjnych oraz do ich ponownego uzasadnienia. Przedstawienie przez powoda argumentacji prawnej właściwej dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych, powodowałoby konieczność ich rozpoznania, niedopuszczalnego na obecnym etapie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, nie publ.). Należy w tym miejscu wyjaśnić, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej lub prawnej zaskarżonego orzeczenia, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć. Jedynie w przypadku, gdy naruszenia przepisów mają oczywisty charakter interwencja Sądu Najwyższego będzie uprawniona z tym jednak zastrzeżeniem, że nawet oczywiste naruszenie przepisów prawa nie zawsze oznacza, że skarga jest oczywiście uzasadniona, chodzi bowiem tylko o takie uchybienia, które doprowadziły do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ. i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 36/18, nie publ.).

Na koniec warto zauważyć, że zwłaszcza w odniesieniu do zarzucanego naruszenia art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. wykazanie, iż miało ono charakter oczywisty nie mogło się skarżącemu w obecnej sprawie powieść. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego naruszenia tych regulacji może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest na tyle wadliwe, że nie poddaje się kontroli kasacyjnej (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2008 r., III CSK 264/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz.118 i wskazane tam orzeczenia). W praktyce wypadki takie występują rzadko. Skarżący łączył wskazany zarzut z brakiem możliwości ustalenia konkretnych przesłanek prowadzących do oddalenia powództwa. Już jednak wstępna analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd w sposób dostatecznie wyraźny wskazał ich kilka, a w konsekwencji nawet pewne niedostatki tego uzasadnienia nie stanowiłyby przeszkody do kontroli tego wyroku. O oczywistości zatem naruszenia art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. nie można mówić.

Ponadto z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika, że po uwzględnieniu wskazanych przez Sąd odwoławczy abuzywnych zapisów umownych (zmniejszających zarówno kwotę kredytu do spłaty, jak i raty kredytowe) oraz kwot wpłaconych przez pozwanych, na chwilę złożenia przez kredytodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu rzeczywiście istniało zadłużenie. Skarżący nie przeprowadził jakiejkolwiek symulacji wyliczeń z tym związanych, która potwierdzałaby, że istniała po stronie pozwanych zaległość uzasadniająca wypowiedzenie umowy kredytu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na podstawie art. 98 § 1 i 2 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

[as]